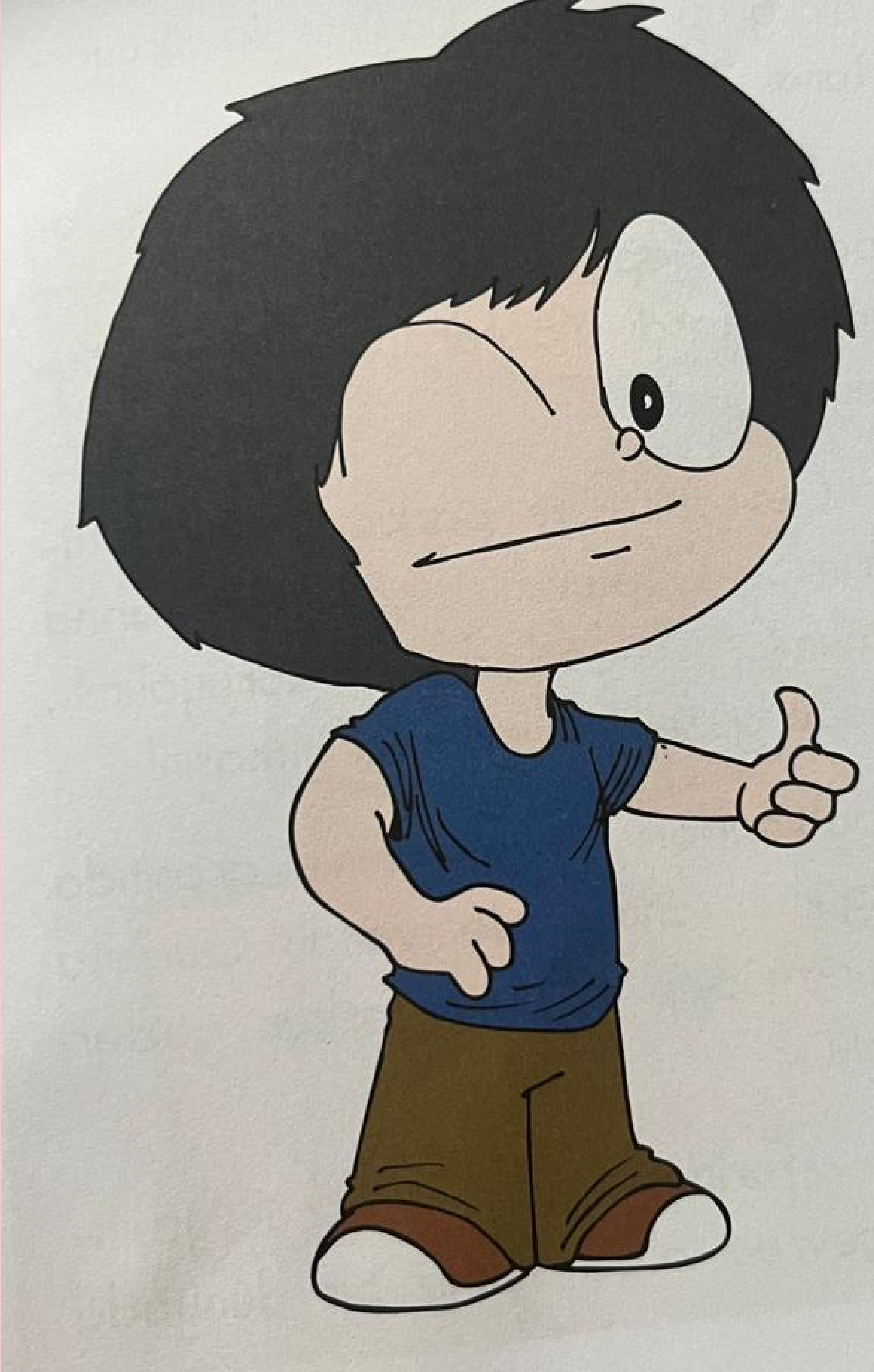

ÖMERCİK

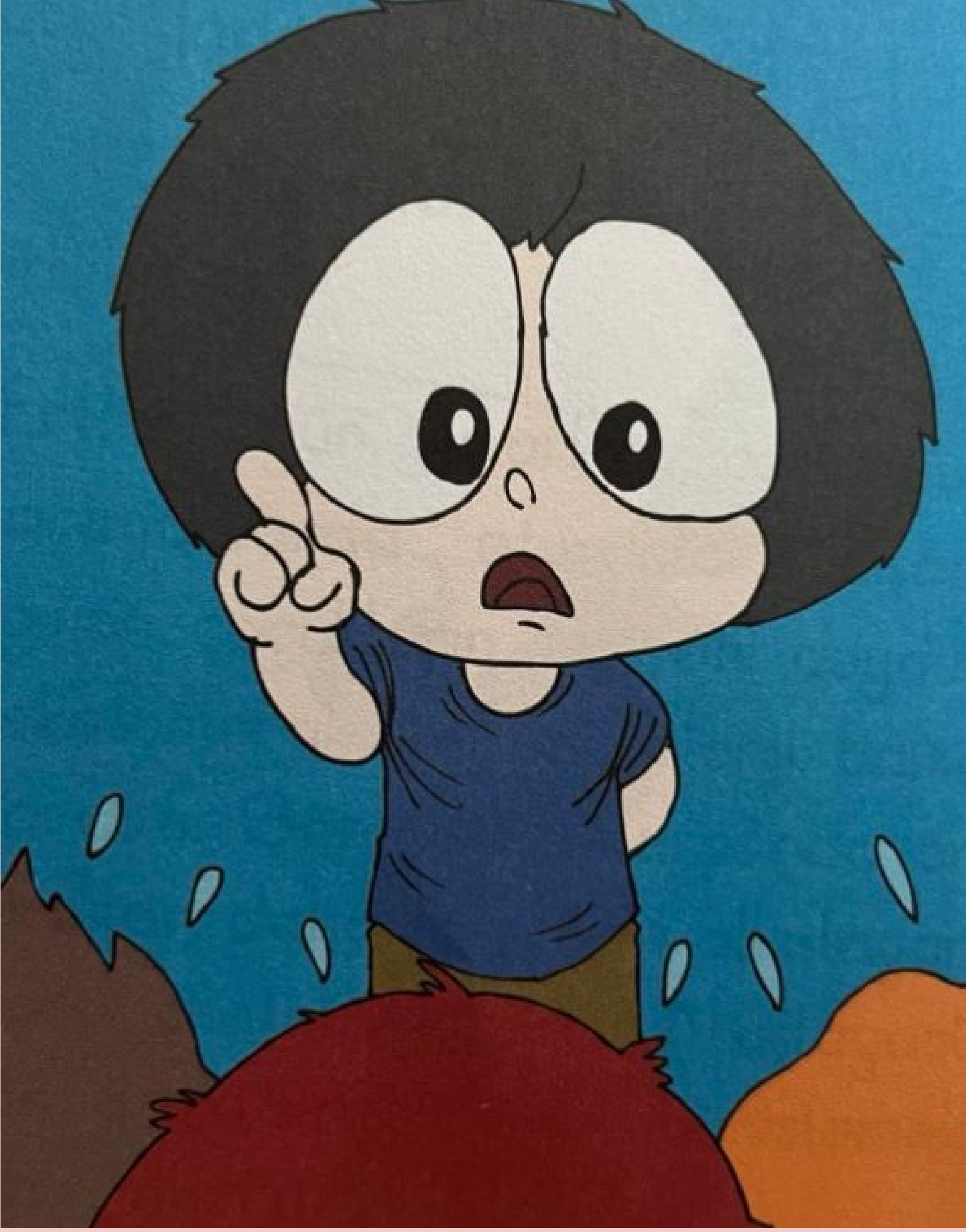

LISTEN TO MY
STORY

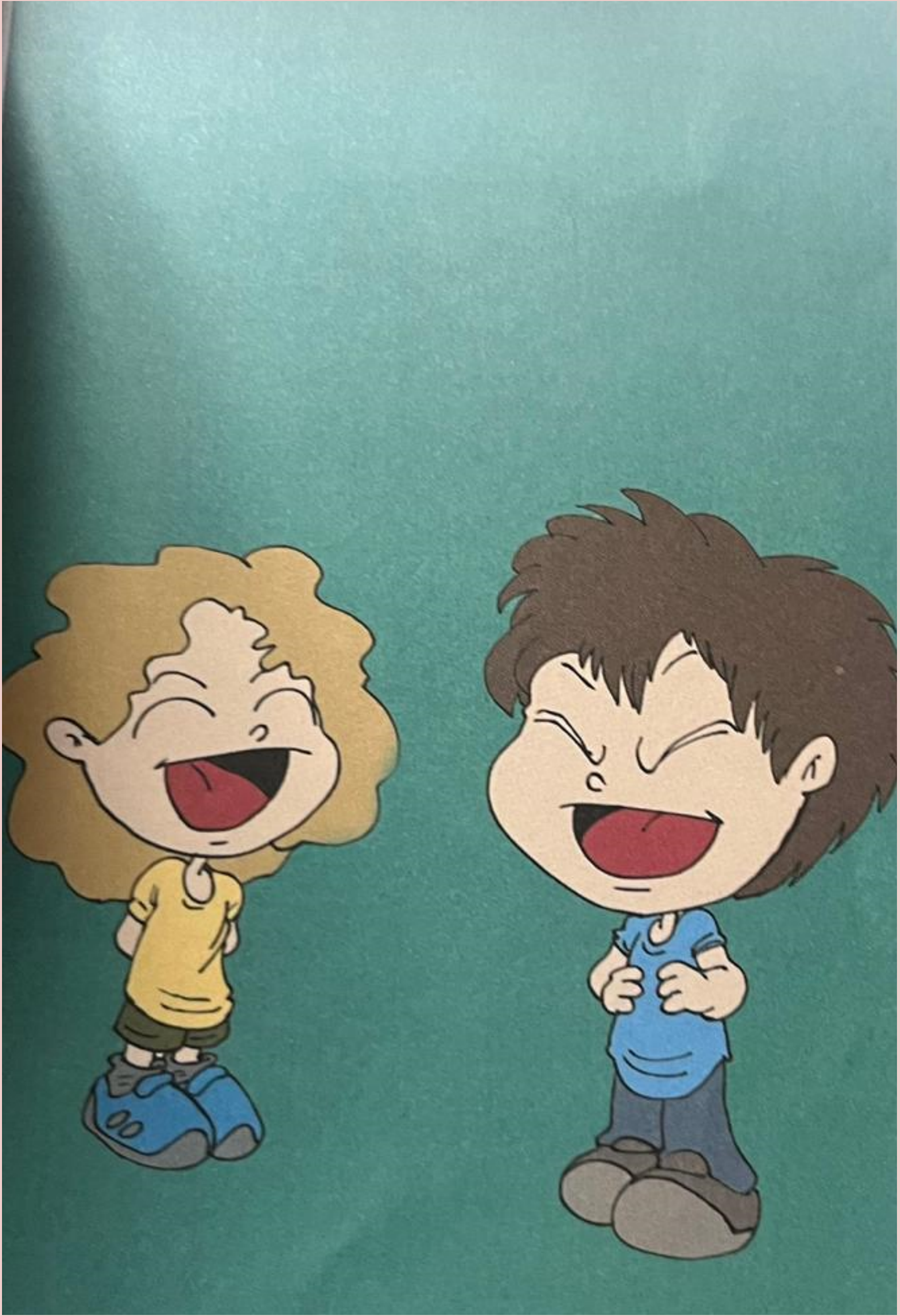
İlkokul ikinci sınıfa giden Ömer sorumluluklarını bilmeyen bir çocuktur. Dişlerini fırçalıyor musluğu kapatmayı unutuyordu, izlemese bile televizyonun sürekli açık kalmasını istiyordu, ışıkları ise zaten hiç kapatmıyordu. Arkadaşı Feyza ile sokakta oynamayı çok seven Ömer, dışarı çıkarken de çoğu zaman televizyonu açık bırakıyordu. Feyza da kapıda onu beklerken Ömer'i televizyonu kapatması konusunda sürekli uyarıyordu ama Ömer ne onu ne de ailesini umursuyordu.

Ömer'in sorumsuzluğundan herkes şikayetçiydi. Evde yaptığı bu davranışları okulda da yapmaya başlamıştı. Tuvaletten çıkınca muslukları kapatmıyor, gündüz olmasına rağmen sınıfın lambalarını açıyordu. Öğretmeninin ve arkadaşlarının uyarılarına hiç aldırmıyordu.

Yıllar geçmesine rağmen Ömer'in davranışlarında bir değişim yoktu. Aksine durum daha da kötüye gidiyordu. Geceleri eve geç geliyor bazense internet kafelerde sabahlıyordu. Okulu sürekli aksatıyor ve gereksiz yere para harcıyordu.

Çocukluk arkadaşı Feyza'ysa Ömer'i sürekli uyarmaktan, ona yaptıklarının yanlış olduğunu söylemekten bıkmıştı. Yavaş yavaş aralarına duvar örmeye başlamıştı. Onu yavaşlatan şeyse Ömer'in tek arkadaşının kendisi olmasıydı. Çocukluklarından beri hiç ayrılmamışlar, birlikte büyümüşlerdi. Fakat bu Ömer'in hiç umurundaymış gibi değildi.

(Ömer)

Bir hafta, tam bir haftadır Feyza ne telefonlarımı açıyor ne de mesajlarıma geri dönüyordu. Okula sırf onun için gelmeme rağmen yüzüme bile bakmamıştı. Ne yapmıştım da onu bu kadar sinirlendirmiştim aklım ermiyordu. Okul çıkışında neler olduğunu anlamak için Feyza'nın peşinden gittim.

Feyzaa, Feyza!

Ne var Ömer?

Neden böyle davranıyorsun?

Nasıl davranıyormuşum?

Düşmanmışız gibi. Sanki beni görmüyorsun.

Yıllardır bana davrandığın gibi mi yani?

Ne demeye çalışıyorsun Feyza, ben öyle mi davrandım sana?

O oyunla bozduğun kafanı çalıştır da düşün biraz o zaman!

Bu söyledikleri karşısında şok oldum. Gerçekten böyle mi düşünüyordu yoksa ani bir sinirle mi söylemişti? Sormaya fırsat bulamamıştım çünkü koşarak uzaklaşmıştı.

Her zaman ki gibi internet kafedeydim. Ama bu sefer oyun oynamıyordum. Bir koltuğa çökmüş düşünüyordum. Annem artık gelmememe alıştığı için aramamıştı bile. Babam ise beni umursamayı yıllar önce bırakmıştı. Ne yapacağımı bilmiyordum ne yaptığımı da. Aklımda sadece Feyza'nın söyledikleri ve yıllardır olan sorumsuzluğum vardı. Feyza'yı defalarca aramama rağmen yine açmamıştı. Birden gelen özgüven ile oturduğum yerden kalkıp Feyza'nın evinde doğru gitmeye başladım.

Feyza'nın evine vardığımda derin bir nefes alıp zile bastım. Kapıyı annesi Nuray Teyze açtı.

Ömer, hayırdır yavrum gecenin bu saatinde ne arıyorsun?

Merhaba Nuray Teyze. Feyza'yla konuşabilir miyim?

Tabii ođlum buyur geç, ben haber vereyim.

Yıllardır yerini bildiğim oturma odasına doğru yöneldim ve rastgele bir koltuğa gergince oturdum. Yaklaşık 10 dakika sonra Feyza kapıda belirdi. Kapıyı sertçe kapattı, karşımdaki koltuğa oturdu.

Neden geldin?

Artık bir şeylerin farkına vardım. Yıllardır ne kadar sorumsuzca davrandığımı, har vurup harman savurduğumu çok geç olsa da anladım. Kendimi düzeltmek için gerçekten iyi bir arkadaştan tavsiye almam gerektiğini düşündüm ve sana geldim.

Feyza birkaç saniye yüzüme şaşkınca baktı. Boğazını temizleyip gülümsedi ve konuşmaya başladı.

Sahiden kendini düzeltmek mi istiyorsun?

Evet, artık aklım başıma geldi.

Pekala, yarın okula gel. Etraflıca ne yapacağımızı konuşuruz.

Bir Ay Sonra...

Ailesinden özür dileyen Ömer artık internet kafeye gitmiyor, okulunu da aksatmıyordu. Derslerinde üstün başarı gösteremese de gayretli bir şekilde çalışıyordu. Sorumluluklarının bilincinde, zamanını ve parasını boş yere harcamıyordu. Elbette, ailesinin ve Feyza'nın bunda payı çok büyüktü. Geç de olsa hatalarını anlamış ve bir ay gibi kısa bir sürede ilerleme kaydetmişti.

~SON~